

LÁSKA na plný plyn



JENNY L. HOWE

FRAGMENT

Láska na plný plyn

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jenny L. Howe
Láska na plný plyn – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**



LÁSKA *na plný plyn*

JENNY L. HOWE

Přeložila Daniela Kociánová

FRAGMENT

Ačkoli Láska na plný plyn oslavuje plus-size těla, obsahuje několik případů fatfobie vyjádřených ostatními (na stránkách i mimo ně), stejně jako některé internalizované fatfobie (v minulosti) – ty jsou ale zpochybňovány. V knize jsou také zobrazeny obecné úzkostné poruchy (na stránkách), sebevražedné myšlenky (jedna scéna, v minulosti) a smrt rodiče (v minulosti). Snažila jsem se k těmto tématům přistupovat citlivě a opatrně a prosím vás, abyste na sebe při čtení dávali pozor. – J. L. H.

Text copyright © 2025 by Jenny L. Howe
Translation © Daniela Kociánová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-253-7801-4
ISBN e-knihy 978-80-253-7802-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7803-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7804-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

**Pro šestnáctiletou Jenny:
Tady je kniha, kterou jsi potřebovala**



VALYRADŮV
LET

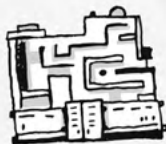
NIČEMNĚ ÚDOLÍ



ATALANTIA



PROKLETÉ
JABLKO



ALISTERŮV
LABYRINT



DUDLEYHO VÝVRTKA



CASTERMANŮV
KOLOTOČ



POSLEDNÍ
KROKY

**FÉNIXOVO
LETIŠTĚ**



REDDINGSHIRSKÝ
ZÁMEK



HOTEL
STARSHATTER

HRDINSKÁ VÝPRAVA



FONTÁNA
SJEDNOCENÍ



HRAD
WAYBORN



RUSKÉ KOLO
FÉNIXOVA LETIŠTĚ



BLÁZNŮV GAMBIT



SLUNEČNÍ HORA



KRÁLOVSTVÍ
MRAKŮ

Od: LeanneS@fablelandmarketing.com

Komu: LiaBaker418@gmail.com

Předmět: Vítejte na Superfanouškovském honu za pokladem ve Fablelandu!!!

Milá Lio,

gratulujeme! Patříš mezi stovku vyvolených, kteří se zúčastní Superfanouškovského honu za pokladem ve Fablelandu – ten je součástí celoměsíční oslavy 50. výročí založení resortu.

Jako účastník získáváš ty a až dva tvoji kámoši vstupenky do parku a ubytování v resortu po dobu trvání soutěže (od 19. do 25. června), stejně jako mnoho dalších překvapení! Doufáme, že kromě účasti ve hře si ty i tvoji hosté užijete vše, co naše parky nabízí. *(Mějte, prosím, na paměti, že veškeré stravování, dopravu a služby nad rámec výše popsaných nebo se soutěží souvisejících služeb si hradíte sami.)*

V rámci Superfanouškovského honu za pokladem prokážete spolu s dalšími superfanoušky svoje hluboké znalosti parků rozluštěním řady indicií, které vás zavedou od Castermanova kolotoče v centru Fénixova letiště až po neprobádané podzemní chodby Ničemného údolí a kamkoli mezi nimi.

Vítěz Superfanouškovského honu za pokladem vyhraje finanční odměnu ve výši 50 000 dolarů a zlatou vstupenku do Fableland resortu (doživotní volný vstup do parků pro tebe a jednoho kámoše bez jakýchkoli poplatků a omezení konkrétních dnů).

Fableland by se nikdy nestal světově proslulým resortem, jakým je dnes, bez svých fanoušků. Těšíme se proto, až tě přivítáme na společné oslavě padesáti let plných kouzel a zázraků.

Propadni své fantazii!

Leanne S.
Marketingové oddělení Fablelandu

KAPITOLA 1

18. června

Loganovo letiště

Boston, Massachusetts

Resort Fableland byl vysněným projektem generálního ředitele společnosti Fable Industry, Sama Castermana. Po letech, kdy animované filmy jeho společnosti bavily diváky všech věkových kategorií, chtěl Casterman vytvořit místo, kde by děti mohly do filmů vstoupit a stát se součástí jejich děje. Ve svém nejznámějším rozhovoru Casterman prohlásil: „Někdy se potřebujeme odříznout od světa kolem a prostě jen propadnout své fantazii. Náš resort pak přivede představy k životu.“

A přesně to Fableland již padesát let dělá.

– Fableland, dokumentární film k 50. výročí jeho založení

VĚTŠINA LIDÍ MILUJE HORSKÉ DRÁHY PRO JEJICH ZAČÁTKY.

To stoupání vzhůru, výš a výš, když se ti očekáváním svírají žíly a cvakají koleje, tě čím dál blíž posouvají k tomu prvnímu, gravitaci vzdorujícímu, žaludku převracejícímu pádu.

Já dávám přednost jejich konci. Když zaskřípou brzdy, vozík se s trhnutím zastaví a na prchavou vteřinu se nad světem rozhostí ticho.

Je to okamžik dokonalého klidu. Takový, který mi připomíná, že i když mě to roztočilo, převrátilo a přetočilo vzhůru nohama, tak jsem v pořádku.

Udělal bych téměř cokoli – dokonce bych se jednou provždy vzdala snídaně, svého nejoblíbenějšího jídla – kdybych právě teď mohla poslouchat skřípavou melodii těch brzd místo matčina seznamu všech možných katastrof, které můžou potkat sotva osmnáctiletou holku na Floridě bez rodičů.

„Nechod v noci sama ven. Nemluv s cizími lidmi.“ Máma se zhluboka nadechne, jako by posledních dvacet minut, co stojíme u letištní kontroly, běžela na místě. Sklopí hlavu, aby se prohrabala kabelkou. „A nenastupuj do aut s lidmi, které neznáš. Ani s tou aplikací Dryve, kterou teď všichni používáte.“ Vytáhne kapesník a utře si nos. Na řasách se jí lesknou slzy.

Nemůže brečet na veřejnosti. Znovu už ne. Přejedu si rukou po břicho, jako by to mohlo rozmotat všechny ty uzly, které v něm mám.

Máma sevře popruhy kabelky. „Najali jsme řidiče, aby vás odvezl z letiště na hotel a za týden zase zpátky. Nemělo by dojít k tomu, abyste s holkama opustily park.“

„Ten řidič ale bude cizí člověk. Jak k němu pak můžeme nastoupit do auta?“ Ta slova mi vyklouznou dřív, než je stihnu zastavit. Usměju se, abych naznačila, že je to vtip, ale mámina porcelánová plet' získá úplně nový odstín bílé.

Táta se zamračí. Vrásky kolem pusy má tak hluboké, že je vidím i pod jeho tmavě hnědými vousy. Opálené tváře mu zrudly. „Amelie, ještě jsi do toho letadla nenastoupila. Stále ten výlet klidně můžeme zrušit.“

Sakra. Doufám, že jsem si tím právě neodpálila svých šest dní svobody bez rodičů.

Chytnu ho za ruku a vykulím na něj svoje modré oči, jako princezna z Fablelandu. „Dělala jsem si srandu.“ Člověk by si myslel, že už si na můj příšerně načasovaný smysl pro humor zvykli.

Postavím se čelem k matce a obejmu ji. Mám stěží sto šedesát centimetrů, a i tak si vedle ní připadám jako obr. Všechno je na ní tak malé a křehké. „Já z parku neodejdu. Slibuju.“

Nerozumím tomu, proč ji některé věci tak stresují, ale vím, že si nemůže pomoci. Babička vždycky říká, že tak úzkostná už vylezla přímo z dělohy.

Máma mě obejme pevněji. „Dávejte na sebe pozor, ano? A pořád volej.“

Přikývnu do jejího ramene.

„Žádní kluci,“ zavrčí táta.

Zasalutuju mu. „Máš to mít.“

To se slibuje snadno. Já a moje dvě nejlepší kamarádky nejedeme do Fablelandu – nejlepšího zábavního parku na světě – kvůli nějakým letním románekům. Musím vyhrát soutěž a zajistit si pořádný balík peněz.

Strčím ruku do kapsy a prsty sevru špičaté konce složeného papíru. První nápověda k Superfanouškovskému honu za pokladem k padesátému výročí Fablelandu mi přišla do e-mailu dnes minutu po půlnoci. Místo spánku jsem pak strávila několik hodin procházením poznámek, které jsem si nachystala s sebou, abych se ujistila, že jsou dostatečně detailní. Každou informaci, kterou jsem z Fóra Fblerských Fanatiků (F³ pro jejich členy) mohla posbírat, jsem svým nejúhlednějším písmem vepsala mezi modré linky svých sešitů.

Nezáleží na tom, že jsem nikdy v žádném z Fablelandských parků nebyla. Zním každý z nich jako svoje boty. Dokážu z paměti odříkat

každý film od společnosti Fable Industry. Životopisy Sama Castermana jsem četla tolikrát, že už to ani nespočítám. Dokonce jsem zkusila napsat i kratší *Sunspark* fanfikci (Elorra a Oliver jsou OTP navždy).

S Tess a Issy po boku prostě není možné, abych nevyhrála. To, že jsem se do té soutěže dostala, byl osud. Malé fablelandské kouzlo, které mi vtrhlo do života právě ve chvíli, kdy jsem to nejvíc potřebovala.

Prsty mě svrbí, abych se znovu podívala na nápovědu. *Jen* abych se ujistila, že je skutečná. Než ale stihnu vytáhnout papír z kapsy, pinkne mi na telefonu textovka od Tess.

Tess

MÁME DONUTY A DONUTOVÉ KULIČKY. KDE JSI??

(14:40)

Issy

Ujistila jsem se, že do nich nedali žádnou marmeládu!

(14:41)

Lia

Stále procházíme mámin seznam.

(14:42)

Tess



(14:43)

Issy

Virtuálně tě objímám, dokud nepřijdeš a nebudu tě moci obejmout doopravdy.

(14:44)

Lia

Myslím, že už budeme končit.

(14:44)

Tess

DOBŘE, PROTOŽE POTŘEBUJEME ROZJET OPERACI SVOBODA. JE TO NAŠE POSLEDNÍ HURÁ AKCE PŘED VYSOKOU, BEEEBYYYYYYYY.

(14:45)

Sleduju za sebou rostoucí frontu u bezpečnostní kontroly a na hrudi mě pálí něco horkého a nepříjemného. Od chvíle, kdy jsem kamarádkám řekla, že jsem se dostala do honu za pokladem, staraly se víc o to, že tam oslavíme maturitu než o výhru.

Jenže já na vysokou nepůjdu. Zatímco ony se vydají vstříc novému dobrodružství, já budu žít doma, pracovat v rodinném obchodě s nábytkem a denně s matkou procházet seznamy, jako je tenhle. Soutěž ve Fablelandu je mojí jedinou šancí, jak to změnit. Ta výhra by mi mohla přinést skutečný pocit svobody. Příležitost, díky které bych se pro jednou mohla rozhodnout sama za sebe.

„Měla bych se postavit do fronty, jestli ten let chci stihnout,“ řeknu rodičům.

Máma se podívá na moje žabky. „Kde máš ponožky?“

„V tašce.“

„Lio, vyzvou tě, aby sis zula boty,“ vyrazí ze sebe pisklavě, což je jasný signál, že začíná panikařit. Stáhnou se jí tváře, jak je nasává dovnitř mezi zuby, a není pochyb o tom, že si v hlavě dělá seznamy těch nejhorších scénářů, co by se mohlo stát, pokud na letišti budu bosá.

Zastrčím ruku do příruční tašky a zalovím v ní po sbalených kotníkových ponožkách. „Tady, podívej.“ Pohazuju si s nimi v ruce, jako bych žonglovala. „Nasadím si je, až budu na začátku fronty.“

Ze rtů se jí vydere hluboký povzdech.

Proto jsem jí o těch penězích ještě neřekla. Nevím, jak by se vyrovnala s možností toho, že bych se odstěhovala. Tahle bomba ale spadne až po mé výhře. Zatím je s radostí nechám při tom, že hlavní cena je hromada suvenýrů a speciálních dárků. Naštěstí ani jeden z nich pořádně nerozumí tomu, jak fungují fanouškovská fóra, na která chodím, aby si to mohli ověřit.

Chytnu mámu za ruce. „Všechno bude v pořádku, mami. Jen šest dní a pak budu zpátky doma.“

Máma se usměje. „Užij si to tam.“ Vím, že to myslí vážně, ale oči má vystrašené tak, jako by jí někdo držel nůž pod krkem a nutil ji to říct.

Dám jí pusu na tvář, obejmou tatů a vydám se na konec fronty. Rodiče o pár kroků ustoupí a mávají mi, dokud nezmizím v davu.

Smích, štěbetání a rachot rentgenových pásů mě postrkují vpřed. Zhluboka se nadechnu a vzduchem vyplním hrudník.

Poprvé po několika týdnech mám pocit, že můžu dýchat.



„Konečně!“

Tess se na mě vrhne, hned jak dorazím ke gatu. Přísahám, že byla v minulém životě fotbalovým obráncem. Drobné tělo a tolik síly. Musím se zapřít, abych nespadla na zem.

Světlou pleť má zružovělou vzrušením a platinově blond vlnité vlasy jí poletují všude kolem. Přimáčkne se mi k obličejí a přidusí můj pozdrav, když mě k sobě celou přitiskne. Jsem ale vděčná za její jablečný parfém a způsob, jakým objímá – jako by byla to jediné, co vás dokáže ochránit před pádem z útesu –, a tak mi nezbývá nic jiného než se smát.

Hned za ní je Issy, která nás obklopí svojí vysokou postavou a uzavře tím náš malý dokonalý kruh. Dlouhé tmavé vlasy má stažené do drdolu a její olivová pleť prakticky září v kontrastu s výrazným tyrkysovým tričkem. Jako vždy voní po vanilce, kterou si pokaždé při pečení natře za uši.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se mě tiše. Její oblíbená věta. I kdyby byla jen vteřiny před utonutím, bude tu otázku křičet na lidi na břehu.

Přikývnu. „Teď už jo.“

Nikde bych nebyla raději, než s Tess a Issy po tom, co jsem musela překonat mámin seznam. Vědí, že dobrých deset minut nevydržím v klidu sedět. Celé tělo mi vibruje a nutí mě k pohybu, jako bych hledala východ z místnosti bez dveří a oken. Obvykle bychom si šly zaběhat nebo uspořádaly improvizovanou taneční párty nebo se vrhly na Issyinu trampolínu, ale letiště žádné takové vymoženosti nenabízí, takže mě jen následují, když kroužím kolem řad sedadel.

Jsmo nerozlučná trojka už od druhého týdne školky, kdy Adam Schumacher vylil Issy na hlavu nádobu se zelenou barvou a my s Tess jsme ho pak na oplátku polily růžovou a fialovou. Týden jsme

nesměly o přestávce ven, ale stálo to za to. Nejsilnější přátelství vznikají při malicherné pomstě.

Prožily jsme spolu ty nejlepší i nejhorší chvíle našeho života a já vůbec netuším, co se stane, až odjedou na vysokou. Budeme to ještě *my*, i když už naše životy nepoběží stejným směrem?

Příruční taška mi s žuchnutím dopadne na podlahu a já se posadím doprostřed řady prázdných sedadel. Tess se svalí na sedadlo naproti mně.

Je čas přestat si dělat starosti. Vidím, co to dělá s mojí matkou. Jak její myšlenky promění sebemenší problém v černou díru, která pohltí všechno kolem. Odmítám se dostat do takového koloběhu. Za pouhých pár hodin vstoupím na svoje nejoblíbenější místo na světě se svými dvěma nejlepšími kamarádkami a za šest krátkých dní vyhráju tolik peněz, že to změní celý můj život. Přede mnou je rozložený švédský stůl se samými dobrotami, bufet radosti, chcete-li. Na to se hodlám soustředit.

Pomalů a zhluboka se nadechnu a tiše odříkám první náповědu k honu za pokladem, jako by to bylo kouzelné restartovací zaklínadlo: **Najdi místo, kde se z toustu stane chleba a ozdobená bude vždy královská hlava.**

Issy se posadí vedle mě, přitáhne k nám moji tašku a přehnaně si povzdychne nad její vahou. „Co tam máš? Cihly?“

„Mimo jiné,“ zavtipkuju. Rozepnu zip, vytáhnu stoh pěti sešitů a položím jí je na klín. Pak ještě víc roztáhnu tašku, abych z ní mohla vytáhnout kancelářskou obálku plnou obrázků a map, kterou nabídnu Tess, spolu s průvodcem pro návštěvníky Fablelandu. „Tohle je většina mého výzkumu.“

Do soutěže se mohl přihlásit každý člen tří největších fanouškovských fór Fablelandu starší osmnácti let. Všichni, kteří se tam

dostali, prakticky vyrostli na filmech od společnosti Fable Industry a někteří z nich navštěvují park několikrát ročně. Musím být připravená.

Když Issy prochází první sešit a tu a tam se zastaví, aby si nějakou stránku přečetla, znepokojeně se jí stáhnou rty. „Většinu z toho dokážeš odříkat z paměti.“

„A tohle,“ zamává Tess ošuntělým průvodcem, „už jsi četla tolikrát, že to prosí o milosrdnou smrt.“ Jako by s tím brožurka souhlasila, jedna z jejích stránek vypadne na zem.

Zvednu ji a jemně si lesklý papír složím do klína. „Čím víc informací budu mít, tím líp.“

Issy si nervózně promne ruce na hromadě sešitů. „Lio,“ řekne opatrně, „víš, že chceme abys vyhrála, že jo?“

„Ale máš asi tak jednaprocentní šanci,“ dodá Tess. „To zrovna úplně nehraje ve tvůj prospěch.“

Issy plácne Tess po paži. „Tess se snaží říct, že jen nechceme, abys byla zklamaná, pokud by to z nějakého důvodu nevyšlo. Chceme, aby sis ten výlet hlavně užila. Jedeme přece na tvoje nejoblíbenější místo na světě!“

Stáhne se mi hrud', ale odmítám si jejich slova připustit. Tenhle hon za pokladem *můžu* vyhrát. A taky *vyhraju*.

Celý můj život pro mě bylo Fable Industry útočištěm. Když jsem byla malá, byly pro mě jejich animované filmy místem štěstí a lásky, kde dobro vždycky zvítězilo nad zlem. Svět dával smysl, a i v těch nejtemnějších koutech světa se skrývala jiskra magie. S tím, jak jsem rostla a máminy úzkosti se zhoršovaly, utíkala jsem k jejich filmům nebo na internet k seznamům mýtů a tajemství Fablelandu. Čtení o tajných položkách na menu, skrytých místech a bájných překvapeních – jako je jednorožec schovaný mezi koňmi na Castermanově

kolotoči nebo fontána plná prstenů všech párů, které se v parku kdy vzaly, takže přetéká zlatými kroužky místo vody – mi připomínalo, že magie stále někde existuje.

„I mizivá šance je šance.“ Vytáhnu z tašky knihu se sudoku a zamávám s ní na Tess. „Jsem mistryně hlavolamů a mám prakticky doktorát z Fablelandu. Tu první nápovědu jsem vyřešila za deset minut.“ Ani jsem se nemusela podívat do svých poznámek.

Issy se otočí čelem ke mně. Zářivky na letišti jí osvětlují karamelové pramínky ve vlasech. „Jen nezapomeň, že si to máš taky užít, jo? Jestli chceš, můžeme najít všechna Sunsparkská Easter eggs a předstírat, že jsme zase v sedmé třídě a fandíme Eloře a Oliverovi.“ Našpulím rty a Issy sevře ruce v pěst, jako by se bála, že mě naštvála. Palcem si nervózně pohrává s tenkým zlatým prstenem s květinami na ukazováčku. Na střední škole jsem je dala jí a Tess k Vánocům, ale Tess ten svůj přestala nosit už dávno.

Tess důrazně přikývne a dlouhé vlasy jí přitom poskakují kolem ramen. „*Musíme* jít do toho obchodu v Ničemném údolí s tím divným jídlem.“ Chytne mě za ruku a zatřepe s ní. „A v našem hotelu je bazén s tematikou vesmírné jeskyně. Víš, jak sexy budeme vyvalené pod hvězdami?“

Musím potlačit nutkání jí připomenout, že většina lidí zrovna nepovažuje moje plus-size tělo za *sexy*. „Chci dělat všechny tyhle věci,“ řeknu místo toho. „Chci ale taky vyhrát. Víte, co by to pro mě mohlo znamenat.“

„Skutečnou svobodu,“ řekne Issy a opakuje tak mantru mých posledních týdnů.

„Jen nechceme, abys byla zklamaná,“ trvá si na svém Tess.

Vážím si jejich obav, ale takový scénář – a jakýkoli jiný, kdy hon za pokladem neskončí mojí výhrou – pro mě neexistuje. Když nad tím

nebudu ani uvažovat, tak se to nemůže splnit. Mám v plánu ovlivnit chod vesmíru svým věčným optimismem.

Síla pozitivního myšlení nebo tak něco.

Než stihnu odpovědět, ozve se z reproduktoru nad našimi hlavami ženský hlas: „Dámy a pánové, zahajujeme nástup na let 327 do Orlando na Floridě. Všichni cestující, kteří si vyžádali delší čas na nástup, ať se dostaví ke gatů.“ Zvedneme se ze sedadel a všechny tři se namáčkeme k rohu gatu, kde netrpělivě čekáme, až vyhlásí naši nástupní skupinu.

Znovu zhluboka vydechnu. Už je to skoro tady. Šest dní svobody. Šest dní na to, abych vyhrála tuhle soutěž. Žádní rodiče. Žádná večerka. Žádné starosti. Na tváři se mi objeví úsměv, který postupně předám Issy a nakonec i Tess.

Veškeré otázky a starosti necháváme u gatu. Zbavujeme se jich jako staré kůže nebo zastaralého oblečení.

Když pracovník u gatu vyzve zbývajících cestujících k nástupu, Tess nadšeně vypískne. Vytasíme palubní lístky a vstoupíme na můstek. Každý náš krok otrásá jeho chatrnou konstrukcí, zatímco Tess zvolá: „Operace svoboda právě začíná!“

KAPITOLA 2

18. červen

Hotel Starshatter,

Fableland Orlando, Florida

Nic vám nepomůže překonat horko tak, jako nová aplikace Fablelandu, Kartograf. Díky kombinaci informací o čekacích dobách, které se již staly standardem v aplikacích zábavních parků, s nejnovějšími crowdsourcingovými a mapovými funkcemi vám Kartograf dokáže doslova naplánovat celý váš den.

Stačí ji informovat, které atrakce si nemůžete nechat ujít, kde se chcete najíst a kde nakupovat, a ona zmapuje park tak, abyste čekali co nejkratší dobu ve frontách a ušli co nejméně kroků.

Pak už se jen necháte navádět pomocí GPS!

– Top 10 aplikací podle BuzzTechu

„NO DO HÁJE, PODÍVEJTE SE NA TOHLE MÍSTO.“

Tess se zastaví hned vedle mě a s pusou dokořán si prohlíží velký společenský sál. Issy stojí po jejím boku s vytřeštěnými očima. Nad našimi hlavami se třpytí modrý, bílý a zlatý transparent

(charakteristické barvy Fablelandu), který vítá účastníky Superfanouškovského honu za pokladem. V obdrženém informačním balíčku byla uvítací akce popsána jako malé setkání, na kterém budou mít soutěžící možnost se seznámit a dozvědět se něco o základních pravidlech soutěže. Čekala jsem nějaké jednohubky, pár malých stolků k sezení a jídlu a několik zaměstnanců Fablelandu, kteří se budou potulovat kolem, vítat nováčky a rozdávat pokyny.

Měla jsem tušit, že to tak nebude. Fable Industry nikdy nedělá nic „malého“. Zvlášť na oslavu tak významného výročí.

Po celé místnosti jsou rozmístěné stánky. Každý z nich nabízí jiné zboží z Fablelandu. Od hrnečků přes oblečení, smaltované odznaky, samolepky a klíčenky až po plakáty a umělecká díla. Všechno samozřejmě v limitované edici, dostupné jen na této akci. Střed sálu vyplňují stoly, jejichž kulaté desky jsou zahalené do jemných šedých ubrusů a ozdobené planetami z foukaného skla obklopenými čajovými svíčkami. Podél pódia se rozprostírají švédské stoly s téměř dvaceti různými ohřívacími nádobami a všemi druhy salátů, pečiva a dezertů, jaké si jen dokážete představit.

Jestli je tohle ochutnávka toho, co nás tenhle týden čeká, tak to bude lepší, než o čem jsem kdy snila.

„Kam půjdeme nejdřív?“ zeptám se.

„Nakupovat,“ prohlásí Tess ve stejnou chvíli, kdy Issy řekne: „Jíst.“

Já chci samozřejmě rovnou zamířit k informačnímu stánku k soutěži. Podrobnosti o honu byly poslední měsíce přísně utajené. Nikdo na F³ neodhalil ani náznak pravidel nebo toho, jak vyhrát. Umírám touhou dozvědět se víc, abych mohla začít plánovat svoji strategii.

Přála bych si, aby i Tess s Issy byly stejně zapálené pro moje vítězství. Nepotřebuju je ale k tomu, aby pročitaly soutěžní brožurku. To zvládnou sama. „Rozděl a panuj?“ navrhnou.

Tess se rozeběhne ke stánku s odznáčky. Issy mezitím vytáhne telefon a už cestou ke stolům s jídlem natáčí pro svůj gurmánský kanál na YouTube.

Já zamířím doleva ke stánku s informacemi. Za stolem sedí dívka s blond pixie sestřihem a fialovou uniformou, která vypadá jako skafandr. Odškrtne si moje jméno na seznamu v tabletu, pak se usměje a podá mi malou brožurku a velký odznak.

„Návod ke stažení aplikace najdete na první stránce. K účasti v soutěži budete potřebovat telefon, takže se ujistěte, že ho máte dostatečně nabitý, nebo navštivte jednu z našich bezplatných nabíjecích stanic v parcích.“

Rodiče mi nedávno upgradovali telefon, protože ten starý vydržel nabitý sotva několik hodin. Víím, že to bylo hlavně proto, aby mě mohli mít lépe pod kontrolou, ale právě teď jsem za to vděčná. Mít spolehlivou baterii bude v soutěži výhoda.

Dívka ukáže na odznak v mojí ruce, který mám skoro přes celou dlaň. Je kulatý se žlutým pozadím a bílým vyobrazením znaku Percivala Nighta – půlměsíc probodnutý uprostřed mečem – v jeho středu. Pod znakem je ozdobným modrým písmem napsáno: *Superfanoušek*. „Hlídejte si, ať ho na sobě máte po celou dobu, co budete uvnitř parků. Díky tomu vás můžeme identifikovat jako soutěžícího.“

Přikývnou, ustoupím stranou a připevním si odznak na ramínko tílka.

Po stažení aplikace vyplním všechny potřebné údaje k registraci. Když jsem hotová, otevřu ji a začnu ji procházet v naději, že v ní

najdu nějaká další překvapení, ale moc tam toho není. Jen další přístup k pravidlům a první náповěda.

S každým nádechem mé smysly zaplaví nová lahodná vůně a čím víc lidí přichází, tím je nadšený hovor kolem mě hlasitější. Zvuky mi vibrují tělem jako basy nějaké opravdu dobré písničky.

Jsem obklopená hromadou lidí, kteří tohle místo milují stejně jako já. Někteří vypadají, že jsou stejně staří, jiní starší. Jeden stůl okupuje skupina holek, které si hlasitě povídají a smějí se nad poloprázdnými sklenkami vína. Vidím rodiče, jak rozmazlují svoje děti a plní jim tašky suvenýry. Páry, které se drží za ruce a procházejí místností. U jídelních stolů je Issy uvězněná za dvěma kluky, kteří jsou tak ve věku vysokoškoláků. Na kšiltovkách mají připnuté soutěžní odznaky a na talíře si nakládají jídlo do nebezpečných výšek. Všichni na sobě mají oblečení s motivy Fablelandu nebo si prozpěvují písničky z filmů Fable Industry, které se linou z reproduktorů.

Jak je možné, že jsem tady? Ve *Fablelandu*? A nejen jako host, ale jako *VIP*. Nemůžu se dočkat, až ochutnám všechno jídlo a ulovím nějaké suvenýry ze *Sunsparku* v limitované edici.

Bylo by taky fajn poznat nějaké další soutěžící. Najít si pár nových přátel, kteří porozumí tomu, co k tomuhle místu a jejich filmům cítím.

Nejdřív ale musím přijít na to, jak vyhraju.

Očima projíždím pravidla, zatímco se prodírám okrajem společenského sálu.

Vypadá to, že každý den budou tři náповědy. Každá z nich nás zavede na nové místo, na kterém bude QR kód k naskenování. Kromě toho se nezdá, že by tam bylo něco navíc. Jen to základní: žádné náповědy nebo jiná pomoc od zaměstnanců, žádné zasahování

do skenování kódů ostatních nebo jejich pohybu po parcích a absolutně žádné násilí nebo nevhodné chování.

To nejdůležitější však je, že správné načasování je klíčové. Každým dnem se bude počet postupujících snižovat. Snažím se ta čísla zapamatovat a šeptám si je potichu pro sebe.

Den 1: 95 lidí

Den 2: 70 lidí

Den 3: 60 lidí

Den 4: 50 lidí

Den 5: 25 lidí

Den 6: 1 vítěz

Tess a Issy nejsou soutěžící a nemůžou vyhrát hlavní cenu, ale doufám, že pro mě budou ochotné upřednostnit hon za pokladem před vším ostatním, co chceme podniknout. I když se budeme ráno honit za nápovědami, mělo by nám zbýt dost času na prozkoumávání parků. Marketingový tým chce, aby soutěžící trávili čas v parcích a zahlcovali sociální sítě fotkami a aktualizacemi. Aspoň tak to stojí v příručce.

Zrovna se snažím vymyslet různé způsoby, jak je k tomu přesvědčit, když se najednou svalím na zem. S bolestivým zuchnutím dopadnu na ruce a kolena, a aniž bych to dokázala zastavit, zasténám bolestí. Dřevěná podlaha a holá kůže nejsou zrovna kamarádi.

Posadím se a koukám, o co jsem zakopla. U nejbližšího stolu sedí kluk, který si odsunul židli tak daleko, aby se mu pod něj vešly jeho šíleně dlouhé nohy.

Zrudnou mi tváře. Byla jsem tak zabraná do telefonu, že když jsem kolem něho procházela, musela jsem zakopnout o nohu jeho židle.

Odkášlu si. „Eh, promiň.“

Nereaguje. Celé tělo má schoulené nad rozevřenou knihou, kterou drží v rukou.

Tentokrát zakašlu.

Žádná reakce.

Teď už na něj zírám. A pořád sedím na zemi. Nemůžu si pomoci. Čím víc se zdá, že si mě nevšímá, tím víc na něj civím. Jeho nehybnost je jako oko hurikánu, jako chyba v Matrixu, vůbec se nehodí do toho hluku, barev a chaosu kolem nás. „Možná by sis měl zasunout židli.“ Normálně mám docela tichý hlas, ale teď to řeknu, co nejhlasitěji můžu. Tess by řekla, že jsem to dala „pěkně od plic.“

To ho konečně vytrhne z transu a otočí se ke mně. Má ten typ obličeje, který byste čekali, že na vás bude koukat z filmového plátna nebo zadumaný ve stínech paranormálních romancí, ze kterých Issy omdlévá. Hranatá čelist, výrazné lící kosti, rovný nos a opálená pleť. Ústa má přirozeně sklopená dolů, takže to vypadá, jako by pořád nad něčím přemýšlel. Když se jeho oči střetnou s mýma, září jako skleněné střepy. Nedokážu říct, jestli jsou modré, šedé, nebo jen mají opravdu jedinečný odstín hnědé.

Musím potlačit podrážděný povzdech. Samozřejmě, že je až nesku-tečně sexy. My, normálně vypadající lidé, máme přehled o situaci. Víme, kam postavit židli.

„Proč jsi na zemi?“ V jeho hlubokém hlase není patrné žádné od-suzování, jen zmatek.

„Myslím, že jsi chtěl říct: ‚Jsi v pořádku?‘“, zamumlám, zatímco se vyšplhám na nohy. Nejsem zrovna pyšná na to, jak mi celé tělo zamrzlo ve chvíli, kdy se na mě podíval. Už dávno jsem se měla zvednout. „To je obvykle ta správná reakce, když někoho srazíš na zem.“

„Já jsem –“

Důrazně ukážu na jeho židli. I když nic neřekne, jakmile se za sebe ohlédne, v obličejí se mu usadí provinilý výraz. Nečinně přejíždí rukou po otevřených stránkách knihy, jejíž obálka je položená na stole, takže ji nevidím.

Překřížím si ruce na hrudi. „Co čteš tak zajímavého?“ Představte si, že jste všechno kolem sebe tak odfiltrovali, že ani neregistrujete dav lidí, které vám přepadávají přes židli. (Kvůli zachování vlastní důstojnosti odmítám uvěřit tomu, že jsem byla jediná, které se to stalo.)

Zadívá se dolů na svoji knihu a napne se mu čelist. Na okamžik mám pocit, že mi to neřekne. Jako by to bylo příliš osobní nebo příliš tajné.

Pak ale Tess zavolá moje jméno. O vteřinu později už je u mě a ruce má obtěžkané přečpanými látkovými taškami. Zamává jimi na mě. „Tohle všechno bylo zadarmo!“



Zaměří se na toho kluka u stolu a po tváři se jí rozlije rošťácký úsměv. Ten výraz nikdy nevěstí nic dobrého.

„No ale, ahoj,“ řekne. „Kdopak je tohle?“

Už ji otáčím a tlačím pryč. „Další soutěžící.“

Nemá žádné dárkové tašky a odznak má připnutý tak nízko na tričku, že je stěží k zahlédnutí. Skoro jako by tu ani nechtěl být.

Přesto se otočím. Nemůžu si pomoci. Je to superfanoušek, stejně jako já. První, na kterého jsem narazila mimo internet od střední školy. Naše oči se střetnou a intenzita jeho pohledu mi rozhodí srdeční rytmus.

„Já jsem Lia,“ řeknu. Moje splašené srdce mě skoro donutí zkomořit vlastní jméno.

„Mason,“ odpoví tiše. Pak se zase ponoří do své knihy, jako by se od ní nikdy ani neodvrátil.

Jeho jméno mi zní v hlavě, zatímco vedu Tess k Issy, která našla stůl poblíž vchodu. Nevím, proč na něj nemůžu přestat myslet. Není to zas tak neobvyklé jméno a taky neudělal nic jiného než to, že mě představil podlaze. Kromě toho tu nejsem proto, abych se s někým seznámila. Jsem tu proto, abych vyhrála soutěž, která mi může změnit život.

A Mason je jedním z lidí, kteří mi stojí v cestě.

Z myslí ho dostanu až ve chvíli, kdy sedím s kamarádkami u stolu a přede mnou stojí vrchovatý talíř jídla, na které se mi sbíhají sliny. Prohlížím si dav a snažím se určit, kdo by mohl být největší konkurencí. Nebinární osoba s tetováním Percivala Nighta na rameni? Pár se sladěnými členkami s mývalem Dudleyem? Dvojice u stolu za mnou, která vypadá jako máma s dcerou a která si navzájem dává testovací otázky?

Ten neuvěřitelně sexy kluk bez jakékoli stolovací etikety?

Pohled mi zabloudí k Masonovu stolu, ale ten je prázdný.



„Myslela jsem, že to všechno dělá ta aplikace,“ řekne Issy.

O hodinu později jsme konečně uvelebené v našem pokoji, nacpané k prasknutí a jedna z manželských postelí je zavalená hromadou dárkových tašek. S Issy jsme se zhroutily na druhou postel, zatímco Tess leží mezi mapami, které rozházela po zemi.

„Kartograf je pro amatéry,“ odfrkne Tess.

„Nebo pro lidi, kteří se chtějí po parcích pohybovat efektivně,“ usměju se na ni a vstanu, abych se postavila k oknu.

Náš resort se jmenuje podle Starshatteru, lodi z animovaného trháku Fable Industry o dvou dětech a jejich psovi, kteří se spřátelí s mimozemšťanem a zachrání galaxii před zánikem. Hotel byl postaven podle ní, se skleněnou zatmavenou kupolí posetou blikajícími světýlky ve tvaru souhvězdí jako stropem, takže to působí, jako bychom se vznášely ve vesmíru.

„Tady nejde o efektivitu.“ Tess má jazyk povystrčený mezi rty a studuje mapu Fénixova letiště – nejstaršího a nejikoničtějšího parku Fablelandu. Pero se jí vznáší centimetr nad lesklým papírem, jak na něj kreslí neviditelné čáry. „Jde o to se do toho pořádně ponořit. Na tohle všechno máme jen šest dní. Na všechno v každém parku. Takže se snažím najít tu nejlepší cestu.“ Přimhouří oči a pak si něco запиše do sešitu, který má vedle sebe. Leží na břiše, nohy má pokrčené v kolenou a pokaždé, když dostane nějaký nápad, pravou lehce vykopne.

„Víte, že nejdřív musíme zajít k Dudleyho vývrtce kvůli mojí první náповědě, než začneme s... tímhle vším.“ Ukážu na její plány otevřenou dlaní.

Tess si začne točit jednu ze svých kudrlin kolem propisky. „Pravděpodobně nebude vadit, když tam nebudeš hned jako *první*.“

„Bude. Pravidla jasně říkají, že každý den někdo vypadne. Nemůžu riskovat, že se k jakékoli náповědě dostanu pozdě.“

Issy zakroučí hlavou. „Stejně nechápu, jak jsi na to tak rychle přišla. Pátrala jsem na internetu snad celou věčnost a nenašla jsem nic.“

„Je to jako hádanka.“ Opřu se o okno, jehož sklo je díky klimatizaci příjemně chladné. „Chléb se v toustovači stane toustem...“

„Ale co trouba?“ navrhone Tess. „V ní taky můžeš opéct chleba. Nebo na pánvi.“

„Jasně, ale vzpomeneš si na nějakou významnou pánev nebo troubu z filmů od Fable Industry?“

Tess pokrčí rameny. „Ty nejnovější filmy jsem neviděla.“

Odpověď je *ne*. Já jsem viděla všechny filmy od Fable Industry několikrát a nedávno jsem si projela poznámky a pro jistotu zkontrolovala i F³. „Ve třetím filmu s Dudleym je toustovač. Takový, který cestuje časem. To by vysvětlovalo, jak se z toustu může zase stát chleba.“ Dál už to bylo jednoduché. Náповěda se týká filmů o Dudleym a v tom prvním on a jeho parťák, veverka Prcek, kradou zpátky korunovační klenoty, což je rozhodně něco, co by ozdobilo královskou hlavu.

„Jo, ale jak víš, že musíme jít na horskou dráhu?“ Tess ukáže na mapu. „Celá tahle část Fénixova letiště je na téma Dudleyho.“

„Protože to je jediné místo, kde je jak koruna, tak i toustovač.“ Ve frontě na Dudleyho vývrtku je skrytá výtahová šachta, ve které jsou vystaveny všechny předměty, které Dudley a Prcek ukradli.

Tess se zašklebí a znovu se začne věnovat svému itineráři. Pohledem následuju ten její k mapám, které trasují jedno místo za druhým. Místa, o kterých jsem deset let jen snila. Ráno se stanou skutečností. Tep se mi trochu zrychlí. Je to, jako bych stála ve stejné místnosti s celebritou.

Bývaly doby, kdy byly Tess a Issy stejně zažrané do Fablelandu jako já. Na konci šesté třídy jsme polepily zdi Issyina pokoje seznamy tajemství parků a všechny filmy od Fable Industry jsme viděly tolikrát, že se nám o nich dokonce zdálo. Jedné deštivé dubnové noci, když jsme se všechny tři mačkaly na Issyině posteli a po sté sledovaly konec filmu *Sunspark* (ten nejlepší polibek Elorry a Olivera), Issy zašeptala:

„Měly bychom to udělat.“

Tess pozvedla obočí. „Políbit se?“

„Ne.“ Issy ji plácla polštářem do obličeje. „Navštívit Fableland. Najít Elořinu laboratoř,“ zabodla prst na jeden z listů papírů na stěně, „a strom a sluneční jiskru.“

„A všechna ostatní Easter eggs,“ dodala jsem.

Tessin obličej se spiklenecky rozzářil. „Po maturitě. Jako oslava přežití střední školy.“

Issy se zazubila od ucha k uchu. „Rozlučka se svobodou před vysokou.“

Jásala jsem. Tehdy jsem si myslela, že vysoká škola je možnost i pro mě.

Jak jsme ale stárly, jejich světy se rozšiřovaly. Ubývalo filmových večerů, nahrazovaly je párty a večírky. Issy si přemalovala pokoj na neutrální krémovou barvu a sběratelské věci z Fable Industry nahradily výstřižky z časopisů o vaření a recepty, které chtěla vyzkoušet. Tess se stala hvězdou ve florbalu, softballu a matematických soutěžích. Issy si založila YouTube kanál a většinu víkendů trávila v luxusní restauraci známého jejich rodiny. Každý rok se jim otevíraly další cesty, ale já se nořila hlouběji do světa Fablelandu, zatímco moji rodiče začali na zeď věšet plakety *Zaměstnanec roku* s mojí fotkou, navrhli mi moji „manažerskou“ zástěru a pojmenovali po mně kolekci nábytku do ložnice. To všechno jen upevnilo jasně daný směr cesty, ze které pro mě už není úniku.

Teď jsem jediná, kterou ještě parky nebo *Sunspark* nebo cokoli z toho zajímá. Ani si nejsem jistá, jestli si Tess a Issy ještě pamatují slib, který jsme si daly, nebo jestli si vůbec uvědomují, že se ho právě chystáme splnit.

Nasadím úsměv a snažím se do těla napumpovat nadšení. Nezáleží na tom, jestli jsme tu ze stejných důvodů. Jsme ve *Fablelandu* a já mám v plánu využít každou vteřinu.

„Můžu se ráno vydat k Dudleyho vývrtce, zatímco vy dvě půjdete na Měsíční pád.“

Tess zalapá po dechu. „Nemůžeš vynechat volný pád!“

„Nebo měsíční koláčky ve vedlejším obchodě!“ přidá se Issy. Přesune se doprostřed postele a složí si pod sebe svoje dlouhé nohy. „A co když to prostě necháme plynout?“ Ukazováčkem přejíždí po hvězdičkovém vzoru na přehozu a oči má upřené na látku.

Podle zděšeného pohledu, který po ní Tess hodí, by si člověk myslel, že se Issy právě přiznala k tomu, že pojídá štěňátka. „Co prosím?“

„Můžeme to vyřešit za pochodu. Projít všechny Liiny nápovědy a zároveň vidět všechny parky. Jsme na dovolené. Nemusíme mít naplánovanou každou vteřinu.“

Tessiny oči se rozšíří jako moře rozpuštěné čokolády. „Jsi monstrem.“

Pinkne mi telefon s novou zprávou, a tak je nechám a schoulím se do křesla vedle malého psacího stolku. Ani se nemusím podívat na displej, abych věděla, kdo píše.

Máma

Je všechno v pořádku?

(20:30)

Lia

Ano. Byla to jen hodina. Ještě jsme ani neodešly z hotelu.

(20:33)

Máma

Já vím, ale chtěla jsem se ujistit, že jsi v pořádku.

(20:34)

Jop. Od toho, co jsme si volaly naposledy nás přepadli jen dvakrát.

Všechno je super! Naši sousedi v hotelu nám už stačili nabídnout chlast a drogy.

Obě odpovědi smažu stejně rychle, jako je napíšu. Palec se mi zarazí do displeje telefonu tak silně, až se mi ohne nehet a bolest mi vystřelí až ke kloubu. Kéž by na mámu fungoval humor stejně dobře jako na mě. Je to jako snažit se zneškodnit bombu, zabránit tomu, aby moje vnitřní frustrace neexplodovala.

Issy přejde ke křeslu a schoulí se u něj na zemi, pak si opře hlavu o moji nohu, aby jí zabránila v klepání. Vzhledne ke mně. „Uklidni ji. Pak si můžeš dělat, co budeš chtít.“

„Operace svoboda,“ zamumlám při psaní.

Lia

Jo. Pustíme si nějaký film a pak půjdeme spát. Zítra budeme brzo vstávat.

(20:40)

Máma

To zní fajn.

(20:41)

Máma

Hlavně často volej.

(20:48)

Vím, co pro mámu znamená často. Každou hodinu. Nebo i častěji, když to půjde. To ale zrovna není ten pravý zážitek bez rodičů, když strávím víc času s mámou na telefonu než na atrakcích.

Noha mi začne klepat tak silně, že chudáka Issy praštím do hlavy. Neposune se, jen místo toho obejme moje lýtko, jako by mě mohla udržet v klidu a mohla mi pomoci najít klid.

Racionálně vím, že máma nemůže vždycky ovládat svoje špatné myšlenky. Taky nechci, aby se trápila. Chci, aby byla v pořádku. Potřebuju ale pauzu. A přesně to má tenhle výlet být. Chvilková oáza, útěk z toho domu, kde mám pocit, jako by mi někdo neustále tiskl ruku přes pusku a nos. Nemůžu se nadechnout. Dusí mě.

Sleduju tři tečky blikající na displeji, které značí, že máma píše něco dalšího – pravděpodobně nějaký další způsob, jak by se mohla ujistit, že s ní budu v neustálém kontaktu –, a mám pocit, že se ta ruka po mně znovu natahuje, i když je vzdálená stovky kilometrů.

Lia

Budu v pořádku, mami. Ozvu se ráno a večer. Slibuju.

(20:53)

Lia

Mám tě ráda.

(20:54)

Máma

Taky tě mám ráda, tykvičko. Pozdravuj holky.

(20:55)

Na druhé straně pokoje mě od své hromádky map pozoruje Tess. „Ty nové prášky nepomáhají?“

Pokrčím rameny. „Dostaly pod kontrolu její panické ataky, ale OCD má pořád. Její doktorka tomu chce dát ještě pár měsíců, než

vyzkouší něco jiného.“ Což znamená, buh ví, kolik ještě týdnů, kdy budu muset nést její úzkosti na svých bedrech.

Zbytečně dlouho zapojuju telefon do nabíječky, než z postele shodím všechny naše dárkové tašky a svalím se na prázdnou matraci. Ramena mám tak napjatá, že jsou k sobě prakticky přišpeněná.

Issy na mě upírá doširoka rozevřené hnědé oči. „To je mi líto, Lio.“

Rozpřáhnu ruce v tichém, *co se dá dělat*. V měkkém světle lampičky u postele se třpytky na mém stříbrném laku rozzáří jako svítýlka protkaná naším hotelem. „Není to tvoje vina. Vlastně to není úplně ani její vina a o to je to horší. Nemám kam směřovat všechno tohle...“ Silně zatlačím ramena do matrace.

Před maturitou jsem měla aspoň volejbal. Zápasů mi dávaly něco jiného, na co jsem se mohla soustředit, a když jsem smečovala nebo podávala, co nejtvrději to šlo, cítila jsem úlevu. Někdy jsem se vplížila do tělocvičny dřív a kopala do míčů o stěnu, dokud jsem nebyla tak propocená, že jsem potřebovala sprchu. Trenérka Christie mě jednou přistihla, ale beze slova mě nechala pokračovat. Od toho dne na mě každé ráno čekala nastoupená armáda fotbalových míčů.

To už ale skončilo a jediná věc, kterou teď se svým vztekem můžu dělat, je to, že ho můžu polknout. Nebo se ho můžu pokusit utopit ve věcech, které mám ráda. Jako jsou mí přátelé. A Fableland. To je to, na co teď chci myslet.

Tess si lehne zpátky na zem, významně posbírání svůj sešit a začne v něm škrtat zítřejší ranní program. S úsměvem pak prohlásí: „První věc hned ráno – Dudleyho vývrtka!“

Nechávám myšlenky volně plynout, zatímco Tess reviduje svoje plány. Představuju si, jak mi vítr fouká do vlasů, zatímco se řítíme po

horské dráze. Jak zvedám ruce do vzduchu při jednom z prudkých sjezdů. Sním o tom, jak kolem mě ožívají příběhy, které miluju celý svůj život. To stačí k tomu, aby se mi zpomalil tep a rozehnaly se moje zběsilé myšlenky.

Fableland je skutečně kouzelný.

Issy se nakloní přes postel, aby si mohla prohlédnout Tessiny poznámky. „Vážně si myslíš, že je dobrý nápad jít na Chesterův neko-nečný výstup hned po obědě?“

Tess si na dopoledne sestavila seznam priorit (s hledáním mých ná-pověd na prvním místě) a zbytek dne rozplánovala do poslední mi-nuty. Její verze *nechat to plynout* má očividně svoje hranice.

„Ta věc má dva obrovské pády a několik děsivých vývrtek,“ upo-zorním. Dokonce se mi zvedá žaludek jen při koukání na videa typu „projedte se se mnou“.

Tess zavrtí hlavou. „Podle FableWiki se na Chester čeká vždycky minimálně hodinu. Na vytrávení budeme mít dost času.“

Napiju se vody a zabořím se do hromady polštářů, které jsem na-skládala k čelu postele. „Jestli se můj oběd rozhodne, že se chce vrá-tit, vyšlu ho přímo na tebe.“

Tess s přehnanou vážností přikývne. „Tenhle osud přijímám.“

„Takže máme hotovo, ne? Zítřek je rozvržený?“ Issy sáhne po ovla-dači a zamíří jí na televizi. „Ten romantickéj film se sám na sebe dívat nebude.“

„Počkej. Ještě jedna věc.“ Tess zvedne prst do vzduchu.

„Jak je to možné?“ Issy mávne rukou na stohy map, úhledně slo-žených vedle mých hromádek sešitů s výzkumem. „Připravila ses na všechny možné scénáře nebo alternativní dimenze.“

„Vážně,“ přidám se. „Překvapuje mě, že nemáš plán i pro případ, že by se objevila Godzilla.“

„Útoky Kaiju jsou samozřejmě zahrnuté v mém nouzovém protokolu,“ řekne Tess. Nedokážu říct, jestli si dělá srandu nebo to myslí vážně. „Potřebujeme ale plán pro případ, že jedna z vás někoho potká. Chcete doprovod? Prostor? Zahájíme holčičí kodex?“

„Tess,“ zasténá Issy.

„Já vím, já vím. Líbí se ti být ‚chronicky‘ single.“ Její povzdech je dlouhý a dramatický. „Budme ale realistky. Jsme na dovolené a tenhle park navštíví v průměru padesát tisíc lidí denně. Je dost pravděpodobné, že aspoň jedna z vás narazí na někoho... zajímavého.“ Při posledním slově pohupuje s obočím nahoru a dolů.

Odfrknu si. „Holky jako já se neseznamují jen tak na ulici.“ Což je přesně ten způsob, jakým se Tess seznámila se svojí současnou přítelkyní Grace. Byly v Targetu, obě v oddělení kancelářských potřeb. Grace hledala plánovače, Tess ty nejlepší propisky. Jejich pohledy se střetly a bylo to. Už je to skoro rok a pořád jim to klapě. Dokonce se budou snažit, aby jim to fungovalo i dál, i když jde každá na jinou vysokou školu.

Mě ale lidi nevnímají stejně jako Tess a Issy.

„Co tím myslíš: ‚holky jako já‘?“ dožaduje se Tess, jako bychom tenhle rozhovor nevedly už tak milionkrát.

Obírám si neviditelné žmolky z legín. „Tlustý holky.“

„To ani náhodou! Ty nejsi tlustá,“ řekne Tess s naštvaným výrazem.

Issy natáhne ruku z druhé postele a stiskne mi předloktí. „Lio, víš, že nesnáším, když to slovo používáš. Je tak škaredý. A taky nepravdivý.“

Až na to, že je. Já *jsem* tlustá. Mám na sobě tuk. A když tvrdí opak – což je vždycky –, přijde mi to neupřímné, ať už to tak myslí, nebo ne. Stejně jako když jdeme nakupovat do obchodů s běžnými

velikostmi a ony se mě ptají, jestli jsem si našla něco hezkého, i když jim *musí* být jasné, že tam není nic, co by mi sedělo.

Polknu slova deroucí se mi na jazyk. Myslí to dobře, ale ony jsou štíhlé celý svůj život. Nechápou, jaké to je žít v těle, které je považováno za příliš velké, nezdravé, nechutné. Je neskutečně ojedinelé vidět v televizi, ve filmu nebo knize někoho, kdo vypadá jako já, aniž by se nesnažil zhubnout nebo se pořád necpal. Dokonce i v mých oblíbených filmech od Fable Industry jsou kulatější postavy vždycky buď terčem posměchu, nebo rovnou jako záporáci.

Jestli ty peníze vyhraju, chtěla bych dostat práci ve filmovém oddělení jejich společnosti a přijít na způsob, jak jim navrhnout příběh o tlusté princezně s mozkem Elorry a stylem a sebevědomím Reginy z *Percival Night*. Chci, aby malé děti viděly, že plus-size lidé dělají víc než jen to, že jí nebo zakopávají o vlastní nohy nebo říkají vtipy. Můžeme být objektem lásky. Hrdinové. Géniové. Můžeme se vydávat na výpravy, řešit hádanky, porážet padouchy a zachraňovat svět stejně dobře jako kterýkoli hubený člověk.

Můžeme se účastnit soutěže a vyhrát.

„To poslední, co teď potřebuju, je nějaký prázdninový románek. Nemůžu si dovolit, aby mě cokoli rozptylovalo od téhle soutěže.“

„Dobře, ale co ten hezoun, se kterým ses bavila na uvítací akci?“ Tess si založí ruce v bok. „Nevypadalo to, že bys od něj zrovna utíkala.“

Ztuhnou mi záda. „Chtěla jsem vědět, co čte.“ A taky jak si mohl nevsimnout, že jsem mu zakopla o židli. Zabývat se tím, jak je Mason přitažlivý, jak musí být vysoký a že má oči ve všech odstínech barev, mi k vítězství nepomůže. „Navíc bude mým soupeřem.“

„Od nenávisti k lásce!“ vykřikne Issy a vymrští ruce do vzduchu. Hodím jí na hlavu polštář.

Tess si povzdechne a zvedne se z podlahy. „Myslím, že na to všechno až moc tlačíš. Čeká na tebe solidní práce. Žádné student-ské půjčky. Žádný nájem. Ať už to dopadne jakkoli, budeš v pohodě.“

Potlačím grimasu. „Já ale nechci, aby to takhle bylo navždycky.“ Nejsem si jistá, jestli to chci vůbec.

„A co bys chtěla?“ zeptá se tiše Issy.

„Tohle.“ Máchnu rukou kolem sebe a doufám, že to jako odpověď zatím stačí. Nikdy o tom nemluví nahlas. Sotva si dovolím promyslet tu myšlenku až do konce, než ji zase rychle zaženu pryč. Přijde mi to, jako bych zrazovala rodiče tím, že nechci to, na čem tak tvrdě pracovali. Já to ale nechci. „Takže žádní sexy cizinci pro Liu.“

„Nebo Issy,“ přidá se ona.

Úšklebek na Tessině tváři mi ale říká, že ona ještě neskončila. „Ani kdyby to byli umělci představující Elorru nebo Olivera?“ zeptá se s mrknutím.

To mám za to, že jsem jim přiznala, že mi Elorra na animovanou postavu přišla dost sexy. Kromě toho, že jsem se označila jako „ne tak úplně hetero“, si pořád ještě některé věci ujasňuju. Tess je ale přesvědčená, že mě od mého bisexuálního probuzení dělí už jen jedna Elořina cosplayerka.

Vypadá, že je připravená v té konverzaci pokračovat do nekonečna, a tak vykopnu nohy a sáhnu po ovladači. „Nemáme se náhodou dívat na tu romantickou komedii?“ Podle popisu by tam měly být některé z mých oblíbených věcí: druhá šance na lásku, akademičtí rivalové a knihomolové.

Jsem přesvědčená, že existuje jen málo přitažlivějších věcí než člověk, který rád čte. Nikdy mi neuniklo, že Elorra i Oliver měli

v průběhu celého filmu ve všech možných kapsách nacpané knížky. Jasně, Oliver ty svoje ukradl, ale to na věci nic nemění. Je to sexy.

Ta úvaha mě zase zpátky vrátí k přemýšlení o Masonovi a *jeho* knize. Zatřesu hlavou, abych ho z ní vyhnala. To, co jsem řekla, jsem myslela vážně. Žádné rozptylování.

Žádné jiné plány kromě vítězství.

KAPITOLA 3

19. června

Fénixovo letiště, Fableland

Orlando, Florida

ELORRA

Láska jen stojí v cestě důležitějším věcem.

[mimo záběr v laboratoři, exploze]

KRÁLOVNA MAE

(příkrčí se při zvuku exploze,

zatímco rukou rozhání kouř)

Možná by ti rozptýlení prospělo.

– *Sunspark (00:10:21)*

„CO DĚLALI LIDI V ZÁBAVNÍCH PARCÍCH PŘEDTÍM, NEŽ BYLY TELEFONY?“

Tess přejede prstem přes další řadu bonbonů diamantového tvaru na displeji. Ve chvíli, kdy se člověk před ní posune vpřed, posune se i ona klouzavým pohybem podél kovového zábradlí.

Už je to půl hodiny a fronta na Dudleyho vývrtku se stále táhne přes další dvě zatáčky, než vplouvá do první kryté části.

Velké větráky nad hlavami na nás rozprašují vodní mlhu, aby zmírnily úmorné vedro a střecha nám poskytuje aspoň částečný úkryt před floridským sluncem. Zábradlí kolem nás je ze všech stran obklopené přeplněnými vozíky s kufry, plastovými taxíky a auty. *Dudleyho vývrtka* je jeden z prvních filmů Fable Industry – hlavní postavou je zloděj, antropomorfní mýval, který se stane hrdinou a krade letadla, aby překazil loupežná přepadení – a celá atrakce je proto stylizovaná jako letiště. Horská dráha má čumák s vrtulí a křídla připomínající letadlo a má údajně tolik ostrých výkřutů, že si na ní přijdete, jako byste opravdu letěli.

Sleduju, jak jeden z vozíků proletí kolem, než zmizí kdesi na obloze.

„Umírali nudou?“ navrhnou.

Tess uznale odfrkne, aniž by vzhledla od hry.

Issy je vedle ní pohlcená sociálními sítěmi. Rudé nehty jí poletují po klávesnici na displeji. Od chvíle, kdy spustila sérii videí *Issy uvaří cokoli*, získala si docela slušné publikum. Nejspíš je právě uprostřed nějaké vášnivé debaty o nejlepším způsobu, jak naporcovat kuře nebo o nějaké jiné věci související s jídlem. Od začátku zveřejňování tohoto seriálu je mnohem šťastnější a sebevědomější. Přála bych si, aby to bylo něco, co bych s ní mohla sdílet, ale otevření pudinku bez roztržení víčka se u nás doma rovná vaření na úrovni Michelinské hvězdy.

Když se znovu odmlčíme, pokračuju v prohlížení stěn, rohů, čehokoli, co by mohlo skrývat výtahovou šachtu, ve které je Dudleyho skrýš. Problém je ten, že nevím, co přesně mám hledat. Možná jsem si nastudovala každé tajemství všech čtyř parků, které tvoří Fableland, ale nikdy jsem je neviděla na vlastní oči, jen na fotkách na internetu, z nichž polovina je tak zvětšená, že nejde poznat, ze kterého místa fronty byla fotka pořízena. Zbytek snímků je tak

rozmazaný, že jsem přesvědčená o tom, že je někdo fotil bramborou a ne foťákem.

„Už to vidíš?“ postavím se na špičky, abych nakoukla přes nějakého extrémně vysokého tátu ve vedlejší řadě.

„Vidím co?“ zeptá se Tess.

„Ten výtah. Dudleyho skryš.“ Mávnu rukou směrem ke frontě. „Ten hlavní důvod, proč jsme tady.“ Každou vteřinu, kdy jsme tady zaseklé, mi srdce buší o něco rychleji. Mám pocit, jako by bušilo v rytmu všech těch ztracených sekund.

Ta rozumná část mého já ví, že jsme do parku přišly hned po otevření, a že šance, že se před nás dostalo devadesát devět lidí, je mizivá až žádná. Je ale těžké být rozumná, když mám pocit, že je v sázce celý můj život. Zoufale toužím naskenovat ten QR kód a začít se soutěžit.

„Sakra. Jasně.“ Issy si strčí telefon do kapsy a rozhlédne se. Když se Tess nepohne, kopne ji do holeně.

„Proboha, ženská, nech mě aspoň dohrát tohle kolo,“ zamumlá Tess. Její drobná pusa se zamračí, když si začne volnou rukou třít kotník.

Jejich nezájem mě bodne u srdce. Založím si ruce na hrudi, abych ten pocit zahнала.

Když se konečně dostaneme do první kryté části fronty, zaútočí na nás všechny možné barvy a hudba. Různé animatronické verze Dudleyho a Prcka poskakují po zavazadlech na pásu, přeskakují bezpečnostní kontrolu a pádí po ranveji k opuštěnému letadlu. Po kůži mi přejíždí chladné prsty přetížené klimatizace a pomáhají mi vysušit tři kyblíky potu na těle.

Další kovové zábradlí nás vede vpřed. Namáhám oči, abych viděla přes lidi ve frontě před námi. Přála bych si být vyšší. Nebo aby byli

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Láska na plný plyn.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.